

„ Пробуди ся, масторъ Добре,

„ Какво ся захласна?

„ Преплаши ны — какво стори?

„ Къто свѣщъ огасна? . . .

„ Охъ! . . извика падналия,

„ Ни ся помня дѣ съмь . . .

„ Какво станахъ, и азъ незнай . . .

„ За-Бога-къждъ съмь? . . .

— „ Ты си при насъ, масторъ Добре,

„ Нъ-л' ны видишь — синца.

„ Нъ-л' свършихми, вече, моста:

„ Сега ще си идимъ.

А пъкъ Добри ся захласна,

И пакъ ся забрави,

Сега Ненчо ся подигна

И дружини казва:

„ Какво стана, бе, дружино

„ С' мастора ни Добря?

„ И азъ чувамъ, чи, ужъ, падналъ,

Чи отъ къждъ падна? ..

„ А пъкъ азъ съмь ся занесълъ,

„ Тъ нищо и не помня.

„ Колко-ли съмь ся захласналъ? ..

„ И дѣжда да не видѣхъ! ..

„ Какъ ся усѣщашъ? рѣче Пенчо,

На своя побратимъ,

„ По добръ-ли сега ставашъ,

„ Или цѣръ да търсимъ? ..

— „ Се ми е зло побратиме,

„ Се глава мя боли;

„ Тя безъ цѣра не-ще мине —

„ Нъ тѣй не мя боли

„ Снага-та ми ѣ вся убита;

„ Слабо ѣхъ усѣщамъ —

„ Къто чи е въ стѣплъ бита —

„ Боли кѣт' ѣхъ мърдамъ . . .

„ То ще мине побратиме,

Дружина-та каза,